

Kind uit de knel

'OVER MIJN VADERS DOOD KON IK NIET PRATEN'

Na het plotselinge overlijden van haar vader ging het bergafwaarts met Linda van Wandelen (19). In crisisopvang, leefgroep en kamertraining leerde ze over haar emoties praten en op eigen benen staan.

DOOR EVA PRINS

“Rond mijn tiende gingen mijn ouders scheiden. Ik heb altijd een betere band met mijn vader gehad, maar omdat ik nog geen twaalf was mocht ik niet kiezen. Ik moest – samen met mijn zusje – bij mijn moeder blijven. Mijn oudere broer en zus gingen met mijn vader mee.

Mijn moeder zette me tegen mijn vader op met leugens dat hij ons niet wilde en bij ruzies nam ze het altijd voor mijn zusje op. Ik was volgens haar slecht en een leugenaar. Op mijn twaalfde, na een ruzie waarbij ze me hard in het gezicht sloeg, ben ik naar mijn vader gevlucht. Mijn moeder protesteerde niet. Sindsdien heb ik geen contact meer met haar.

Mijn vader had inmiddels een andere vriendin met wie ik het goed kon vinden. Maar die rustige en veilige tijd duurde niet lang. Vijf jaar geleden overleed mijn vader. Zomaar, een hartstilstand in zijn slaap. Ik lag, bij wijze van uitzondering bij hem in bed en werd wakker doordat hij lag te zweten en te schokken. Toen de ambulance kwam, was het al te laat. Ik heb staan huilen en gillen. En nu nog grijpt het me heel erg aan.

Na zijn dood wou ik er niet over praten, niet met maatschappelijk werk, niet met familie. Ik werd steeds dwarser: luisterde niet naar mijn stiefmoeder, spijbelde, rookte stiekem. Daardoor hadden we veel ruzie.

Mijn stiefmoeder en oom hebben toen Bureau Jeugdzorg ingeschakeld en via hen ben ik in een crisisopvang terechtgekomen. In het begin vond ik het daar verschrikkelijk, zo streng. Ik moest mijn mobieltje inleveren en werd nauwlettend in de gaten gehouden. Na drie maanden verhuisde ik naar een leefgroep. Omdat ik me aan de regels hield, kreeg ik geleidelijk meer vrijheden: met vrienden afspreken, in het weekend naar huis. Toch voelde ik me in het begin heel alleen. Ik vond het moeilijk om mensen te vertrouwen. Tot ik merkte dat de begeleiders me echt wilden helpen en ook luisterden. Via hen kwam ik ook in een rouwverwerkingsgroep bij Humanitas. Je hóéfte daar niet te praten en juist door die vrijheid kon ik het eindelijk wel. Dat gaf rust.

Na twee jaar verhuisde ik naar kamertrainingscentrum Cromwijk (van het Leger des Heils – red.). Ik was ook wel toe aan meer zelfstandigheid. Ik kreeg leefgeld en moest een kasboek bijhouden. Ook hielpen ze me met koken. Maar het belangrijkste dat ik hier heb geleerd, is hulp durven vragen. Bij mijn mentor, José, kan ik altijd terecht, met praktische vragen, maar ook als ik verdriet heb over mijn vader of onzeker ben over mijn relatie. Praten lucht op.

Toen ik 18 werd, had ik al op mezelf kunnen gaan wonen, maar dat voelde te vroeg. Ik was nog niet met een opleiding begonnen en school is een valkuil. Als ik het niet leuk vind, haak ik snel af. Als tussenstap ben ik daarom begeleid gaan wonen.

Inmiddels ben ik klaar voor eigen woonruimte. Het gemis van mijn vader is er altijd, maar ik stop mijn emoties niet meer weg. Ik kan er nu over praten, ook met vrienden en mijn broer. Ik ben veel rustiger en met mijn toekomst bezig. Het eerste jaar van de mbo-opleiding pedagogisch werk heb ik bijna afgerond. Daarna wil ik zelf in de jeugdzorg werken. Ik ben heel trots dat ik dit heb bereikt en weet zeker dat mijn vader meekijkt en ook trots op me is.” ●

Reageren? redactie@jeugdenco.nl

Foto Roelof Pot